

Dorus liep een paar stappen voor haar uit. Van hem moest ze maar geen steun verwachten. Den volgenden dag stond Bets, die de oudste was, met een briefje op de stoep van de pastorie. Ds Ariëns las:

Hoog geagte Domiene!

Ik had zoo graag alsdat U mij een plezier wilde doen ik zou hem zoo graag een paar witte lelietjes willen gefen dat is de laatste eer die ik hem gefen kan Vaoder krijgt vrijdag zijn steuncenten ik zal het U dan wel terug gefen met het bewijs erbij wat ze kosten en meteen zeg ik U alsdat ik Zondag de rouw bij U in de kerk kom brengen als Godblijf.

M. Wendelaar

Kleine Wimpie is van de armen begraven. Toen het graf gesloten was, lagen op het zwarte kleed de witte lelietjes.

Toen 's avonds de kinderen sliepen, heeft Wimpie's moeder haar kleine Bijbeltje nog eens weer opgezocht. Voorin stond geschreven: „Aan Mien van Dam. Bij het verlaten van de Zondagsschool. Kerstfeest 1913.” Voor vanavond las ze alleen maar Ps. 10 : 14: „Gij ziet het immers; want Gij aanschouwt de moeite en het verdriet, opdat men het in Uwe hand geve.”

Dat had Ds Ariëns gezegd, dat ze dat maar moest doen eer ze de deur sloot. Toen heeft ze de knip op de deur geschoven en is ook maar naar bed gegaan.

In het versch opgedolven zand van Wimpie's grafje lagen de witte lelietjes.....

J. VEENSTRA

KINDEREN KIJKEN ONS AAN

Mij is de schat van duizend kinderharten.
Mij is de jonge toegenegenheid
Van oogen, iedren morgen nieuw verblijd;
Hun luide vreugde, die elk leed durft tarten.

Willem de Mérode

Het zijn Zweedsche kinderen: ze wonen in Lapland. Maar of het Zweedsche kinderen zijn of Duitsche of Fransche of Nederlandsche, dat doet er niets toe. Kinderen kijken ons aan.

En ze lachen.

Natuurlijk lachen ze.

Hier misschien, omdat de fotograaf, die ze zoo netjes naast mekaar zette en ze boeken in de hand gaf, een grap maakte. Of zelf heel vriendelijk tegen ze lacht. Maar dat hoeft niet eens — kinderen lachen toch wel.

Alleen al, als ze zoo leuk op een rij zitten in 't gras en gekiekt worden.

Het is de lach, die van binnen uit komt. Ze mag ontstaan, doordat ze van buiten af wordt opgewekt, ze kom toch van binnen uit. Daarom is die lach zoo echt, zoo heel natuurlijk, zoo spontaan. En alles lacht: mond, neus, kin, oogen — oogen vooral — alles lacht! Kinderen kijken ons aan.

Ze verwachten, dat... ja wat...!

Dat we ze zullen controleeren, bepreken, dat we een ernstig gezicht zullen zetten om ze dan heel opzettelijk te gaan opvoeden? Nee, natuurlijk niet. De tijd, dat men zóó met kinderen omging, ligt ver achter ons.

„En zijn jullie thuis altijd gehoorzaam? En op school ook? Leeren jullie goed? Ik zal eens vragen aan vader en moeder of ze geen klachten over jullie hebben. Zullen jullie goed oppassen?”

Jawel — op zulke vragen was het antwoord gauw

36

gereed. 't Was ook niet altijd een bevestigend antwoord.

Kinderen kijken ons aan en verwachten heel wat anders, verlangen althans heel wat anders. Ze verlangen van ons eenige belangstelling voor hun wereldje. Voor hun mooie, interessante wereld, waarin boeken maar bij uitzondering veel beteekenen of het moeten boeken zijn, die hun wereld beelden. Die haar met kinderoogen willen bezien.

Je kunt het hier wel merken: ze hebben boeken vast, omdat de fotograaf ze wat in de handen wilde laten houden voor de kiek. En boeken, dat staät toch altijd.

„Die jongen, die zit nou altijd met zijn neus in de boeken. Dat meisje dat leest nou den heelen dag.”

Benijdenswaardig? Och, dat weet ik niet. Natuurlijk, als een kind niet van lezen houdt, vinden maar weinig ouders dat prettig. Maar er is hier ook eenzijdigheid en er is dan een rem noodzakelijk.

En er zijn in het kinderleven nog wel andere dingen ook, die boeien.

Als de kinderen van ons belangstelling verwachten, moeten wij beginnen met te erkennen, dat ze op die belangstelling recht hebben. En ik heb vaak opgemerkt, dat ze te meer belangstelling voor ons toonen, voor ons woord, voor onze opvoeding, voor ons onderwijs, als wij tot hun leven willen afdalen. En ze zoo willen opheffen.

Willem van Haren, een dichter uit de achttiende eeuw, loofde het tijdperk van drie tot zeven jaren, „als ieder voorwerp 't oog bekoort” en het komt als een diepe zucht:

„Och of ze zonder einde waren,
Als alles licht, als alles speelt.”

Hij kende alleen het menschelijk geluk in den tijd vóór de schooljaren. Als deze waren aangebroken, was het uit met dat geluk. Dan begon de levensmisère. Dan ging het kind leven op klok en rooster en waar-deze laatste in zijn tijd nog niet bestond, zooals wij dien kennen, toch onder de discipline van de regelmaat in den arbeid. Strenge meesters kwamen er in zijn leven. Maar dit was nog het ergste niet. De toekomst wachtte met teleurstellingen, met zorgen, met verdriet. De nieuwe wereld, die nu nog gedroomd werd als een heel mooie, waarin het jeugdideaal bereikt zou worden, zou zich openbaren als een wereld vol afgunst, geboren uit egoïsme, vol wantrouwen, en allerlei ongerechtigheden sluipen er als nachtbeesten, die op roof azen.

Armoë en pijn, laster en miskenning tasten het leven aan in den wortel en de verflensing en verkwijning en verdorring volgen. Het geluk wordt niet verkregen en als het verkregen wordt, zijn er onheilige machten, die loeren om het te vernielen. En wie niet gebroken wordt door deze machten, leeft naar den ouderdom heen en naar zijn graf.

Dit is de pessimistische toon in Van Harens gedicht over het menschelijk leven.

Maar zóó hoeven wij het niet te zien. En nog minder mogen we het aan het kind zóó laten zien. Vroeg genoeg komt het met het leed in aanraking.

Kinderen kijken ons aan.

Och, misschien moeten ze dat weleens doen, zonder dat ze weten, wat ze doen. 't Kan wel zijn, dat hun blauwe oogen lachen van blijheid, omdat God ons troosten wil met hun levensvreugde. Ze zijn niet bezorgd en daarom lachen ze den lach van hun geluk. En ze zeggen het met die glunderende gezichten, wat de bloemen ook zeggen en wat de vogels zingen: „Zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten en wat gij

drinken zult, noch voor het lichaam, waarmee gij u kleden zult."

Want Jezus heeft op leliën en vogels de aandacht der menschen gericht. De leliën spinnen niet en worden gekleed in een blanke pracht, die de pracht van Salomo's gewaden overtreft en vogels zaaien niet en oogsten niet, maar worden gevoed door God. „Uw hemelsche Vader voedt ze," zegt de Heiland. Ja, daar lezen we over heen. Omdat we 't al zoo dikwijls hebben gelezen. Omdat we zoo'n tekst van buiten kennen. Maar het beteekent toch nog al wat, voor de dieren, die het niet begrijpen en voor de menschen, die het moeten verstaan: God voedt de vogels als met eigen hand. Het zijn de vogels, die Hij schiep. En Hij voedt ze oók, opdat die op Hem vertrouwen niet zouden twijfelen aan Zijn zorg.

Kinderen kijken ons aan. Ze beloonen onze vriendelijke attentie met hun oprechte vroolijkheid; ze vragen met hun open gelaat om onze belangstelling; ze lachen ons toe: „Wees niet bezorgd tegen den morgen."

Kijk ze ook maar aan, menschen, die moe zijn geworden van het zorgen en het tobben, want ze lijken op die vogels, die niet zaaien, noch maaien; op die bloemen, die niet spinnen; ze worden nochtans gevoed en gekleed. Ik weet wel, dat hier problemen kunnen gesteld, die niet met een handomdraaien kunnen opgelost

worden en die niet met goedkope frasen kunnen worden verklaard. Maar dit verzwakt toch de waarheid niet van de woorden, die de Heiland ter geruststelling en vertroosting sprak.

Kinderen kijken ons aan.

En ze vragen onze liefde, die de wortel onzer belangstelling moet zijn.

En deze liefde, ze kan zich uiten in een woord, een lied, een blik.

Op zichzelf beschouwd is het niet veel: een woord, een lied, een blik. Maar op een levensmoment van betekenis kan de herinnering er aan hulp, steun, redding brengen.

Hier is de kracht der opvoeding. Die alleen maar waarde heeft, als oprechte liefde de leiding neemt.

Ook bij vermaning en critiek.

Ook bij kastijding. „Alleen, die liefheeft, kan kastijden," heeft Tagore gezegd en deze woorden van den bejaafden Oosterling mogen ook wij wel ter harte nemen. Ook hier is de liefde de vervulling der wet.

Kinderen kijken ons aan.

En kijken naar ons.

En voelen het, of wij liefhebben.

En bloeien in gezin en school in het warme licht der liefde, waarin de knoppen opengaan.

A. L. v. H.

